

במישלת ערבית משותפת, כדי להקל על ישראל. איזכור החלטת עצרת האו"ם מהי וזה רמז של הכרה בישראל - שהרי כל החלטות האו"ם מכירות בקיום ישראל.
...ההחלטה 242 של מועצת הביטחון מתעלמת מן העם הפלסטיני ומזכויותיו הבולטות.
עירעור. לכן דוחה המועצה החלטה זו.

גיסוח זה בא לומר כי אין אש"ף דוחה את ההחלטה 242 מפני שהיא מכירה ברוב בנות ישראל ובשלמותה הטריטוריאלית. אלא רק מפני שהחלטה אינה מכירה בקיום העם הפלסטיני. מאותה סיבה מברקשת המועצה להשתית את ועידת יזנה על החלטת העצרת. ולא על 242.

המועצה מאשרת את החלטתו של אש"ף להמשיך במאבק המזוין... המאבק בשטחים הכבושים על פד צויותיו, מהווה את החולי ייה העיקרית של המאבק...

מן ההן נובע הלאו. גרמות כאן שילית הסרור מחוץ לגבולות הארץ. גרמו גם כי הפגנת ומרי אזרחי יכולים לבוא במקום הסרור.

התנוונים ניצחו

המועצה מרגישה את החשיבות של המגעים והתיאום עם הכוחות הדמוקרטיים המתקדמים היהודיים, כמולדת הכבושה ומי חוצה לה.

זה היה, אולי, הסעיף הקשה ביותר, באשר הוא מאשר את המגעים עם הגורמיים הישראליים, שהוכחו לא פעם. כדי להשיג זאת, נעשה ויתור מילולי לקיצור ניים ולא דובר בסעיף זה על "ישראל", אלא על "המולדת הכבושה".

נוסח ההחלטה מאפשר להנהגת אש"ף דנה להבא מגעים גלויים עם המועצה הישראלית, שהוא גוף ציוני, ישראלית פטריוטי, מוצי-הר.

עראפאת צוהל

מילכד מיסמך 15 הנקודות המעי שיות, נקבל גם מעין מצע תיאורטי, שבא בעיקר לספק את האירגונים הקיי צוניהם.

אולם חשוב יותר מכל מצע תיאורטי, הוא מה שהתרחש אחרי הגשת ההחלטות. התגובות העידו על האופי והכוונה האמתית של 15 הנקודות יותר מכל גיסוח מילולי. בין השאר:

החזית העממית לשיחרור פלסטין, אירגונו הקיצוני של ג'רג' חבש, הצביע נגד ההחלטות. לעומת זאת הצביע כל שאר האירגונים המשתייכים להחזית ה"סירוב" ב ע דן - הישג דיפלומטי חשוב של עראפאת, שהושג במחיר כמה מליצות קיצוניות. עראפאת הצליח לבודד את חבשי החלוטין.

עראפאת עצמו פירש בריבוקים את הנקודות, כדי להוסיף עליהן את הדברים המפורשים החסרים בהן. הוא הכריז ש זהו מצע "גמיש ומתון", המאפשר לו לנהל את המשא ומתן שלקראתו הוא חותר.

עראפאת הכריז: "אנו תומכי כיום בכל החלטות העצרת הכללית של האו"ם... שנתקבלה מאז שזכינו כמעטו של משקיפים באירגון זה." מכיוון שאין אף החלטה אחת של האו"ם שאינה מכירה בקיום ישי ראל, הרי יש כאן מעין הכרה בישראל.

בישראל לא זכה כל זה בתשומת לב רבה. הממשלה וכלייהתיקשורת החליטו מראש שישראל זקוקה לאש"ף הקיצוני, אש"ף שאי אפשר לדבר עימו ו להגל עימו משא ומתן. וכך, למרות כל הסימנים הפוסכים, הם חזרו ונוסחו זו שוב ושוב. תוך התעלמות מן העובדות בעיותינו ישראל פורסם המיסמך החשיב רק באופן חלקי, ובעמודים נידחים, אך העיתונים הרציניים כי עזבם תיאורתיים בהרחבה, כצעד גדול לקראת הסדר ישראלית פלסטיני.

הדים של נאמת קיצונית. הישיבות היו סגורות, אך אנשים שונים, ובראשם דובי רי האירגונים היותר קיצוניים, דאגו להדליף החוצה קיטעי נאומים. ברור כי הימים הראשונים הוקדשו להגיגה של מליצות קיצוניות. המטרה הברורה של עראפאת: להניח לכולם לשפוך את ליבם, להמטיר אש וגופרית על אויבי העם הפלסטיני (סוריה, ירדן, ישראל). לתת ל כולם הרגשה טובה של קנאות לאומית.

אך כל אותה עת התנהלה הפעולה הרשקה מאחרי הקלעים. היה צורך לחבר מיסמך שיתן לעראפאת את שהוא מבקש, תוך שמירת אחדות המחנה ושיכנוע הקיצוניים להתפשר על גיסוח. כמו תמיד במוסד כזה - החל בוועידת מפא"י וכלה בוועידות המיפלגה הקומוניסטית הסובייטית - הושגה המטרה על-ידי שילוב הרי לטות מעשיות מתונות עם מליצות קיצונית.

רבים סברו כי עראפאת יצטרך לשלם מחיר כבד, בצורת נוסחות קיצוניות, כדי להשיג את מבוקשו.

אך המיסמך הסופי, המכיל 15 החלטות, הפתיע דווקא בכיוון הפוך. היה בו מיוער של מליצות קיצוניות, וכמעט כל מטרותיו של עראפאת הושגו במלואן.

15 הנקודות

נקודות העיקריות של המיסמך, בהשוואה למיסמכים קודמים של המועצה הלאומית ושל אש"ף ביכלל זה, הן:
...המועצה מחליטה על המשך המאבק להשבת הזכויות הלאומיות של העם הפלסטיני, ובראש וראשונה זכותו להגדרה עצמית ול הקמת מדינה עצמאית על אדמתו הלאומית.

זוהי התקדמות משמעותית ביותר. בי מיסמך מיוני 1974 דיברה המועצה על "שילטון לאומי", כדי להימנע מן הצורך לדבר על "מדינה פלסטינית לאומית". הסיבה: מדינה לאומית היא ההיפך מן מוחלט מ. מדינה דמוקרטית חילונית.

הנוסח "על אדמתו הלאומית" הוא ההיפך מן "בכל הארץ". זוהי הסכמה מפורשת לחלוקה. היא לא הותנתה, במיסמך זה, בתנאי שזה יהווה רק שלב להגשמת יעד רחב יותר.

המועצה מרגישה את זכות אש"ף להשתתף בצורה אוטונומית, ועל כפי של שיוויון, ככל הוועידות ובכך הלאומיים הכיני לאומיים, הנוגעים לעניין הפלסטיני ולסיכסוך הערביישראלית... כי התאם להחלטה 3236 משנת 1974 של עצרת האו"ם.

זוהי הצעה ברורה להשתתף בוועידת זנבה, שהיא ועידה של שלום עם ישראל. מעמד אוטונומי אינו זהו עם מישלחת נפרדת, ויש כאן רמז לכוננות להופיע

עניין במיסמך אידיאולוגי, כגון אמנה לאומית חדשה או מתקנות. הוא היה מעוניין בייפוי כוח ממשו לכמה קווי פעולה:

- להסכים לזכות לוועידת זנבה, שבה יושבו נציגי אש"ף פנים אד"פנים מורה נציגי ישראל;
לבטא מידה מינימלית של הכרה מעשית בישראל, כדי לאפשר הליכה ל זנבה;

דנה בזנבה, ובמיסגרות אחרות, משא ומתן מעשי להקמת מדינה פלסטינית כחלק מן הארץ. כלומר: בנדה המערבית ובי רצועת עזה.

לקיים מגעים עם גופים ישראלים. המסוגלים להעביר את הצעות אש"ף ל ידעת ממשלת ישראל. כלומר: המועצה הישראלית למען שלום ישראלית פלסטיני. להפסיק את פעולות הסרור ברחבי העולם, ולצמצם את הפעולות האלימות לשטחים המוחזקים.

נצח רבין

אשר התכנסה המועצה, נידמה כי נעשה הכל כדי לסכל משימה זו של יאטר עראפאת.

אך לא זו בלבד שהא באה מצד ממשלת ישראל שום מחווה, ש יכדה והפיח תיקווה בלב האגף המתון של אש"ף, אלא להיפך: ערב הוועידה הכריז יצחק רבין, בדרכו הזרה מושיגנטון, כי ישר-אל לא תנהל עולים משא ומתן עם אש"ף, גם אם אש"ף ישנה את הקו שלו לחלוטין.

הצהרה זו ששכה שמן על מדורת האגף הקיצוני יותר באש"ף - ואין ספק כי לכך התכוון רבין. הוא היה מעוניין ש אש"ף ייצא ממושב המועצה בדמות קיי צונית ביותר.

לשם אותה מטרה, אסר השילטון הצ"בא ישראלית את נסיעתם של אישים מן הגדה והרצועה למועצה בקאהיר. נאמר להם שאם ייסעו לשם, לא יורשו לחזור.

מאחר שרדעו כי אישים אלה שייכים ברובם המכריע לאגף ה מתון, ברור כי צעד זה נועד לשי דוד קולות חיוניים מאגף זה, בהתי מודרות עם האגף הקיצוני.

אולם עראפאת קיבל סיוע מחושב מ כיוון אחר. גימי קארטר, שקיבל בלי ספק דיווח מהימן על המתרחש בקאהיר, השי מיע במהלך מושב המועצה כמה הצהרות רבות משמעות על הצורך ב"מולדת לי פלטיים הפלסטיניים". והדגיש כי לא יית כן שלום בלי פיתרון לבעייה הלאומית הפלסטינית (ראו הנדון).

בניגוד לרבין, רצה קארטר ל חזק את האגף המתון, והוא הצליח בכך. כאשר התכנסה המועצה, פרצו ממנה

משך ימים ארוכים הפציצו עיי תוני ישראל את הציבור בכותרות זועה. הם סיפרו כי ראשי אש"ף תבעו את השמדת ישראל, כי יאטר עראפאת נאם נאום קיצוני, וכי המועצה הלאומית הפלסטינית, שהתכנסה בקאהיר, התמוגגה באורגיה של שינאה צמאה לרדם.

לבסוף נעלמו הזיקוקין דיגור, ש כך האבק, נתבררה התמונה האמתית. היא היתה שונה לחלוטין מן הנוף המיפלצתי שצויר לעיני הקורא הישראלי המבוהל. נסתבר כי כימעט שלא היה קשר בין מבול הכותרות של שטיפת המוח, לבין המציאות שהתגבשה במושב המועצה.

מיסמך הפיכום של המועצה, שחור עליגבני רבן, היווה צעד חשוב קדימה בדרכו של אש"ף ממעמד של אירגון קנאי קיצוני למעמד של גורם מרני אחראי, המסוגל ותי מוכן לנהל משא ומתן להסדרי שלום.

5 משימות

דרך לא היתה קלה. מי שהקשים מהדלפות של דוברי האירגונים הקיצוניים ביותר, יכול היה לקבל את הרושם ש יאטר עראפאת נכשל במשימתו. מה היתה משימה זו?

מזה זמן התגבשה בצמרת אש"ף (וב עיקר בצמרת אירגון פתח, המהווה את המיפלגה העיקרית באש"ף) ההכרה שיש לנהל משא ומתן לשם הקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. לצד ישראל. ברור לכל כי מדינה זו יכולה לקום רק תוך הסכם עם ישראל. כדי להגיע לכך, רוצה צמרת אש"ף להגיע לוועידת זנבה - כעד שווה לישראל ולמדינות ערב.

מאחרייהקלעים, במגעים סודיים וגלוי יים למחצה עם מדינאי העולם, בגישושים בורשיגנטון ובמגעים הרצופים של מנהיגי אש"ף עם המועצה הישראלית למען שלום ישראלית פלסטיני, פעלו עראפאת ושליחיו בכיוון זה. הבשורה שבסביבה היתה אחי דה: כדי לשכנע את ההמונים המתוסכלים והממורמרים של העם הפלסטיני, לקבל קו זה, דרושות מחוות. כל מחווה יש ראלית, שתפתח פתח תיקווה להקמת מדינה פלסטינית, תסייע להנהגה להשיג רוב גדול יותר לקו זה. כל מחווה אמרי קאת באותו כיוון תשמש מכשיר בידי המתונים, במאבק נגד הקיצוניים.

כל המגעים האלה היו אומנם על דעת צמרת אש"ף, אך לא היה לכך ייפוי כוח מעמד המוסד הפרלמנטרי - המועצה הלאומית. בלי ייפוי כוח כזה, לא יכול עראפאת לפעול בגלוי ובצורה חופשית. ה מגעים עם המועצה הישראלית, למשל, הוכחו מדייפעם בחציפתה, ביגלל סיבה זו.

על סדרהיהם של המועצה הועמדו, על כן, נקודות מעשיות. לעראפאת לא היה